

מן המצרי קראתי ייה ענני במרחב ייה

בຍואר בדרך אפשר

צער ויסורים בקבלה פרוסתו מהעשור. ומברא הרבי מהר"ש
במאמר, שבאותית יש בזה בוניה אלוקית עמויקה לאה גבראו
עננים והקדוש ברוך הוא לא ברא את העולם כך שכל אחד קיבל את
פרנסתו מבלי להזדקק לעזרת אחרים, והינו משום שבן הופד נקבע
למעלה בגלות בכל סדר
השתפלשותם שבו האור האלקי
העלין יורד ונמשך מדרגה לדרגה
ומעוולם לעולם לפי סדר והדרגה ובכל
דרגה קשורה בחברותה כמו חוליות של
שרשותה שהוא אופן רירית האור
מדרגה לדרגה בהריך משפט
ומקפל כל דרגה משפיעיה או
והמסכה לו שחתתיה המקבלת ממנה.
וכמו בבחינת יער אנפין
ונוקבא' דאצילות, שבחינת
יעיר אנפין' המידות העליונות
כפי שהן מאיות בעולם האצילות
הראשון והנעלם מכין ארבעת
העלומות הרוחניות הכללים של סדר
השתפלשות – אצילות, בריאה, יצירה,
עשיה) הנקראות יער אנפין', פנים
ועירות, כי בהם לאור ולשפם המאיר
במוחין, אור המידות הוא קטע
ומזמנם, ובחינה זו עיר אופן' הוא
משפט, ובבחינת מלכות
הנקראת 'נוקבא' (כ舐ל הנקבה שהוא
'טבל' מההור המשפע), היא
המקבל מיעיר אנפין'. ועל-דרך –
זה למעלה יותר בבחינת המוחין
שלמעלה מבחינת המידות בבחינת
חכמיה-ובינה הוא גם-בן
בדרכ' משפט ומkapel,
שבבחינת חכמה מקור והחלות
השלג נקראת 'אב', שהוא
בחינת משפט לבחינת
הביבה שנקראת 'אם', בבחינת
מקובל והבינה' היא הסתעפות
התחרחות של הנקודה הבאה
מהחכמה, ונמצא שהביבה מקבלת את
האור שהחכמה משפיע לה. וכן
זה למעלה יותר למעלה מעלה מעשר
המספרות (שהחילו בבחינה וסוף במלות) בבחינת הכתיר, שיש בו שתי
עלין' שלמעלה מהחכמה (כשם שהכתיר הגשמי הוא מעל הראש), שיש בו
שתי הבחינות דעתיק', עתיק יומין, הבחינה הפניתה של כתיר

בຍואר בדרך אפשר

שהנה נמצאים בראש השנה (חווצאה מהעבדה של חדש אלול) لكن בראש
השנה נמצאים במצרים (בגלל הביטול).
אםן, באור זה אין מסקין ליישב את הסתרה ולהבין מודע המכוב
שבו נמצאים בראש השנה נקרא מצרים, דהיינו שהעבורה הרוחנית
שהיהורי עובד את ה' א'ריך
לubit העבורה פנימית ולא רק מספיק, דהיינו שהעבורה א'ריך להיות עבורה
פנימית ואמתית ולא באופן של עושין עצמו גם הענין ד'מן המצרי"
ازיך להיות (לא רק באופן שבאותם כבר יצא
במצב אחר, הרי גם הענין ד'מן המצרי", ורק עוזה עצמה במו שהוא
מן ה'מצרים", מן ה'מצרים' לא רק ב'מצרים', עוזין עצמן רישין, אלא באופן פנימי
באופן שבאותם לפי מצבו הרוחני
האמתיב בבר יצא האדם מן ואמת, שהוא באמת במעמד ומצב של "מצרים".
ה'מצרים' על ידי העבורה של חדש
איןנו מוכן, אך אפשר שלאלחרי כללות העבורה
החווש אולול וכיו' עד קודם תקיעת שופר, יהה
עדין במעמד ומצב של "מצרים" באמת, שכן
ב'מצרים', עוזין עצמן רישין.
אומר – באמתות במעמד ומצב של "מצרים" גו'.
אלא באופן פנימי ואמת, וביחד עם זה, בהיותם במעמד ומצב של "מצרים"
שהוא באמתות במעמד ומצב של "מצרים". והוא מוכן, כיון
של "מצרים". והוא מוכן ("מן המצרי") קראתי, כיוון
שהעבורה צריכה להיות אמיתית.
חוות ומחזקת השאלה איך
ולהבין זה יש להקדים תחוללה המבואר
במאמר ה'פ"ל²⁰ בענין תפלה העני,
העבורה דחווש אולול וכיו'
עד קודם תקיעת שופר, יהה
עדין במעמד ומצב של עזני כי-יעטף ולפנוי הוי'
דכתיב ביה²¹ תפלה לעני כי-עטף שיחו, ש"שיחו" הוא לשון פרעומת,
עד קודם תקיעת שופר, יהה
באמתות ובפנימיות שלן אמר – שיש לעני תפראומת על הקדווש-ברוך-הוא למה
בעבודה היא באמת ולא יתרון שאומר
מהעהשר. ומברא, שבאותם יש בזה בוניה עמויקה
ואת רק מן השפה ולחוץ – "מן"
למה גבראו עוניים, והינו משום שבן הווד
ה'מצרים' באמת, שלן אמר –
אריך הוא לסבול צער ויסורים בקבלה פנסתו
העבודה היא באמת ולא יתרון שאומר
ואת רק מן השפה ולחוץ – "מן"
למה גבראו עוניים, והינו משום שבן הווד
באותם, אומר ("מן המצרי", שלן אמר –
אריך הוא לסבול צער ויסורים בקבלה פנסתו
באותם, אומר ("מן המצרי", קראתי, ונוקבא' דאצילות, שבחינת יער אנפין' הוא
בלבד ולא זעה וצעקה כמתהיב משפט, ובבחינת מלכות היה המקבל. ועל-דרך –
זה שנמצא במצרים ובמצויה (בנצר)
לעיל)?
ולהבין זה יש להקדים
תחוללה המבואר במאמר
ה'פ"ל²⁰ דיבורו המתחל 'תפילה
תפלה העני, דכתיב ביה²¹
שכחוב בו תפלה לעני כי-יעטף ולפנוי הוי' ישפך שיחו,
בקראת 'אב', שהוא בבחינת משפט לבחינת
הביבה שנקראת 'אם', בבחינת מקובל. וכן
שכחוב בו תפלה לעני כי-יעטף ולפנוי הוי' ישפך שיחו,
תחוללה המבואר במאמר
ה'פ"ל²⁰ דיבורו המתחל 'תפילה
תפלה העני, דכתיב ביה²¹
המספרות (שהחילו בבחינה וסוף במלות) בבחינת הכתיר, שיש בו שתי
עלין' שלמעלה מהחכמה (כשם שהכתיר הגשמי הוא מעל הראש), שיש בו
שתי הבחינות דעתיק', עתיק יומין, הבחינה הפניתה של כתיר
פרעומת על הקדווש-ברוך-הוא למה אריך הוא העני לסבול